

پښتو گرامر

(ناخپلواکو مورفیمونو ته تحلیلي کتنه)

Ketabton.com

ریاض مقامزی

لوړو زده کړو وزارت
ننگرهار پوهنتون
ژبو او ادبیاتو پوهنځی
پښتو ژبې او ادب خانګه

(د لېسانس دورې پایلیک)

ناخپلواکو مورفیمونو ته تحلیلي کتنه

لیکونکی: ریاض الله مقامزی

لارښود استاد: پوهنوال دوکتور عزیزالله جبارخېل

ښوونیز کال: ۱۴۰۰ ل.ل

ڊالی

د شهید استاد «پوهنمل ادم خان ملاتړ» سپېڅلې اروا ته!

د پيل خبرې

په علمي او اکاډميک ژوند کې له يوې مرحلې بلې ته تگ يوه عادي چاره ده، خو دا هرڅه خپل اصول هم لري. د ليسانس په برخه کې د لوړو زده کړو وزارت د لايحې مطابق هر محصل اړ دی، چې د خپلې څلور کلنې دورې تر بشپړولو وروسته، له خپلو زده کړو د دفاع په موخه مونوگراف وليکي.

ماته هم پښتو څانگې «ناخپلواکو مورفيمونو ته تحليلي کتنه» تر عنوان لاندې موضوع د پوهنوال دوکتور عزيزالله جبارخېل تر لارښوونې لاندې د څېړنې لپاره را وسپارله. ما خپله نهايي هڅه وکړه، چې موضوع په ښه ډول شرحه او د درک وړ کړم؛ خو انسان کمزوری دی، له داسې مسایلو سره مخ کېدل حتمي دي، چې نه پرې پوهېږي. زه هم د څېړنې په لړ کې وخت نا وخت له ستونزو سره مخ شوم؛ مگر ډاډه په دې وم، چې د لارښود استاد شفقت او مهرباني راسره وه. وخت نا وخت يې ستونزې را حل او لارمې لارښوونې يې راته وکړې. د همدې همکارۍ او ډاډ پایله وه، چې اوس تاسو دا کرښې لولئ.

وخت د دې دی، چې د پښتو څانگې له ټولو قدرمنو استادانو په ځانگړې توگه له لارښود استاد، له خپلې مهربانې کورنۍ، زړه ته رانږدې ټولگيوالو او قدرمنو دوستانو څخه د زړه له تله مننه وکړم، چې ددې څلور کلنې دورې په بشپړولو کې يې راسره تر خپله وسه همکاري وکړه. رب دې ټول ښاد او آباد لري.

په درنښت

رياض الله مقامزی

لنډيز

د پښتو ژبې په مورفولوژۍ کې « ناخپلواک مورفيمونه » د گرامر يو کوچنی بحث جوړوي؛ خو د پښتو ژبې د گرامر پر يوې وړې برخې يو څه ليکل هم خورا سخت کار دی. په ځانگه کې د موضوع له ټاکلو وروسته مې د ماخذونو لټه پيل کړه. ددې وړې رساله گۍ د ليکلو لپاره مې شاوخوا دېرش کتابونه مطالعه کړل او له نږدې « ۲۰ » آثارو مې اخیستنې وکړې.

د پښتو ځانگې د ټولو استادانو او په ځانگړې توگه د لارښود استاد په همکارۍ و توانېدم، خپل مونوگراف چمتو کړم. په دې ليکنه کې پر « ژبه او ژبپوهنه، مورفولوژۍ او ناخپلواکو مورفيمونو » مفصلې خبرې شوې دي.

وييکي، تاريخي او همدارنگه سربلونه او ستربلونه ددې اثر اصلي موضوعات دي. چې هره يوه موضوع يې تر ځانگړي عنوان لاندې په مفصل او تحليلي شکل وړاندې شوې ده. په ټوله کې دا هڅه په پايلې، مناقشې، وړاندیزونو او اخځليکونو پای مومي.

لړلیک

مخ	عنوان	گڼه
۱	سریزه	۱
۲	د څېړنې پوښتنې	۲
۲	د څېړنې فرضیه	۳
۲	د څېړنې موخې	۴
۲	د څېړنې اهمیت	۵
۲	د موضوع د ټاکلو علتونه	۶
۳	تېرو لیکنو ته کتنه	۷
۳	د څېړنې تگلاره	۸
۴	ژبه او ژبپوهنه	۹
۷	مورفولوژي (Morphology)	۱۰
۷	د مورفیم ډولونه	۱۱
۹	د ناخپلواک مورفیم ډولونه	۱۲
۹	وییکي	۱۳
۱۶	سربلونه او اوستربلونه	۱۴
۲۵	د سربلونو ځینې ناسمې کارونې	۱۵
۲۸	تارې او وندونه	۱۶
۴۲	پایله	۱۷
۴۳	مناقشه	۱۸
۴۴	وړاندیزونه	۱۹
۴۵	اخځلیکونه	۲۰

سریزه

زما د څېړنې موضوع د گرامر (Grammar) اړوند ده. د گرامر پېژندنه داسې کېږي، چې د یوې ژبې د ساختمان علمي شرحې او مطالعې ته پښویه (گرامر) وایي. فونولوژي، مورفولوژي او نحوه د یوې ژبې د گرامر برخه جوړوي. زما څېړنه (نا خپلواک مورفیمونه) د مورفولوژۍ د بحث موضوع ده.

ناخپلواک مورفیمونه (Bound Morphemes) د گرامر یوه ډېره وړه برخه تشکیلوي، خو خورا ضروري او مهمه ده. که څه هم مورفیمونه او په ځانگړې توگه ناخپواک مورفیمونه د یوې ژبې ترتیلولو کوچني مانيز واحدونه دي، خو ددې کوچنیو ژبنيو توکونو ناسم استعمال لویې معنوي نیمگړتیاوې پېښولای شي.

د موضوع ارزښت ته په کتو باید د پښتو ژبې هر لوستونکی د گرامر پر دې موضوع برلاسی وي او باریکۍ یې وپېژني. په دې لیکنه کې پر ژبه او ژبپوهنه، مورفولوژۍ او په ځانگړې توگه پر ناخپلواکو مورفیمونو مفصلې خبرې شوي دي. همدارنگه د سربلونو ځینو ناسمو کارونو ته په کې نغوته (اشاره) شوې ده.

زما دا ناخیزه هڅه به له لوستونکو او زده کړیالانو سره مرسته وکړي، چې د پښتو ژبې ناخپلواک مورفیمونه وپېژني او هم به یې پر سمه کارونه پوه شي.

د خپرنې پوښتنې

۱. کومو مورفيمونو ته ناخپلواک مورفيمونه ويل کېږي؟

۲. د دې مورفيمونو ناسم کارول کومې معنوي نيمگړتياوې پېښولای شي؟

د خپرنې فرضيه

په اکثرو گرامرونو کې د وييکو، سربلونو او تارو يوه اړخ ته پام شوی دی. يعنې يوازې يې يوه دنده ويل شوې ده، خو زما په آند اکثريت وييکي او سربلونه يوازې يوه دنده نه لري. بلکې خينې يې خو مختلفې دندې ترسره کوي.

د خپرنې موخې

۱. د ناخپلواکو مورفيمونو پېژندنه او تحليل

۲. د يادو مورفيمونو د استعمال ځايونه تشرېح کول

۳. د ناخپلواکو مورفيمونو د ناسم کارولو مخنيوی

د خپرنې اهميت

په ټوله کې مورفيمونه او په ځانگړې توگه ناخپلواک مورفيمونه د ژبې ترټولو کوچني مانيز توکي دي، مگر ددې کوچنيو توکو اهميت ډېر لوړ دی. که د يوه پر ځای بل وييکي وکارول شي او يا هم له پامه وغورځول شي، نو په جمله کې يو ستر معنوي بدلون پېښوي. همدې ارزښت ته په کتو ما ددې موضوع خپرلو ته ملا وتړله.

د موضوع د ټاکلو علتونه

يووېشتمه پېړۍ د سرعت او انټرنېټ پېړۍ ده. گڼ شمېر خلک خپل آندونه، پوښتنې او ورته نور مسايل د فيسبوک او نورو ټولنيزو رسنيو له لارې شريکوي. وخت ناوخت به مې داسې

ليکنې وليدلې، چې د وييکو او يا هم سربلونو د ناسمې کارونې له امله به يې مفهوم ناسم لېږداوه. ما به پر هماغه موضوع ليکل وکړل او پر فيسبوک به مې خپاره کړل. خلکو په مينه لوستل. خو وروسته مې فکر وکړ، چې ولې دا موضوع د يو اثر او خپرنې په توگه نه وي؟ همداسې وشول. د مونوگراف په موضوعاتو کې مې همدا وټاکله، ترڅو ټول مقيد مورفيمونه په بشپړ ډول شرحه او تحليل کړم.

تېرو ليکنو ته کتنه

د پښتو ژبې گرامر ته په وروستيو لسيزو کې ډېر کار شوی دی. اوسني ليکوال هڅه کوي، چې د ژبپوهنې نويو تيوريو ته په کتو گرامرونه وکښي. نوي مسایل شاربي. پښتو پښويه، پښتو ژبدود، پښتو معاصر گرامر او ورته نور کتابونه د مختلفو ليکوالو له خوا ليکل شوي دي. د خپرنې په لړ کې مې ډېر گرامرونه مطالعه کړل. خو په ځانگړې توگه پر ناخپلواکو مورفيمونو کوم اثر مې ونه موند. دا به په دې برخه کې لومړنی گام وي. په دې هيله، چې نور ليکوال کوچني ژبني مسایل په ځانگړو رسالو کې وڅېړي.

د خپرنې کړنلاره

خپرنه کتابتوني بڼه لري، چې له تشریحي او تحلیلي مېتوده په کې ګټه اخستل شوې ده.

ژبه او ژبپوهنه

دا چې مورفيمونه په لويه كې د ژبپوهنې او په وروستيو كې د گرامر د بحث موضوع ده، نو د ښه وضاحت او درك لپاره يې اړينه ده، چې پر ژبه، ژبپوهنه او گرامر لنډې خبرې ولرو. هڅه كوم، چې د يادو اصطلاحاتو نږدې ټول منلي تعريفونه وړاندې كړم. تر هر څه لومړی بايد ژبه وپېژنو.

ژبه

“ژبه” په پښتو ژبه كې په دوو معناوو كارول كېږي. يوه ژبه د هاضمي سيستم برخه ده، چې په انگرېزي كې يې (Tongue) بولي. په دې معنا ژبه د غوښې يوه ټوټه ده، چې د خوند او ذايقي د معلومولو لپاره ترې گټه اخيستل كېږي. مگر په بل مفهوم «ژبه» د افهام او تفهيم د وسيلې په توگه كارول كېږي، چې په انگلېسي كې ورته (Language) وايي. دلته له ژبې څخه زموږ موخه په دويمه معنا د ژبې پېژندنه ده. د ژبې د تعريف په اړه استاد حبيب الله تېرى ليكي: «ژبه په ساده عبارت سره د يو لړ وييزو غږونو نه جوړه ده، چې د “غږيز جهاز” په وسيله توليدېږي او په غږونو او ربډل كېږي.»

ددې لپاره چې موضوع د درك وړ وگرځي، يو بل تعريف هم وړاندې كوو. ژبه د اختياري غږونو څخه جوړ شوی سیستم دی، چې د انسانانو ترمنځ د پوهولو او راپوهولو غوره وسيله ده. كله چې په تعريف كې د اختياري غږونو خبره كېږي، دا په دې معنا چې غير اختياري او تقليدي غږونه د ژبې برخه نه ده. لكه د طوطي او يا د شارو خبرې، چې په تقليدي ښه او په غير اختياري توگه كېږي. دا ډول خبرې او غږېدا د ژبې له پورتنني تعريفه وځي. له بهترينې وسيلې څخه موخه دا ده، چې د افهام او تفهيم ځينې نورې لارې هم شته، لكه: ترافيكې اشارې او يا هم د انسانانو د بدن بېلابېل حركات چې د بل د پوهولو سبب كېږي. مگر هغه د «ژبې» په څېر غوره نه دي.

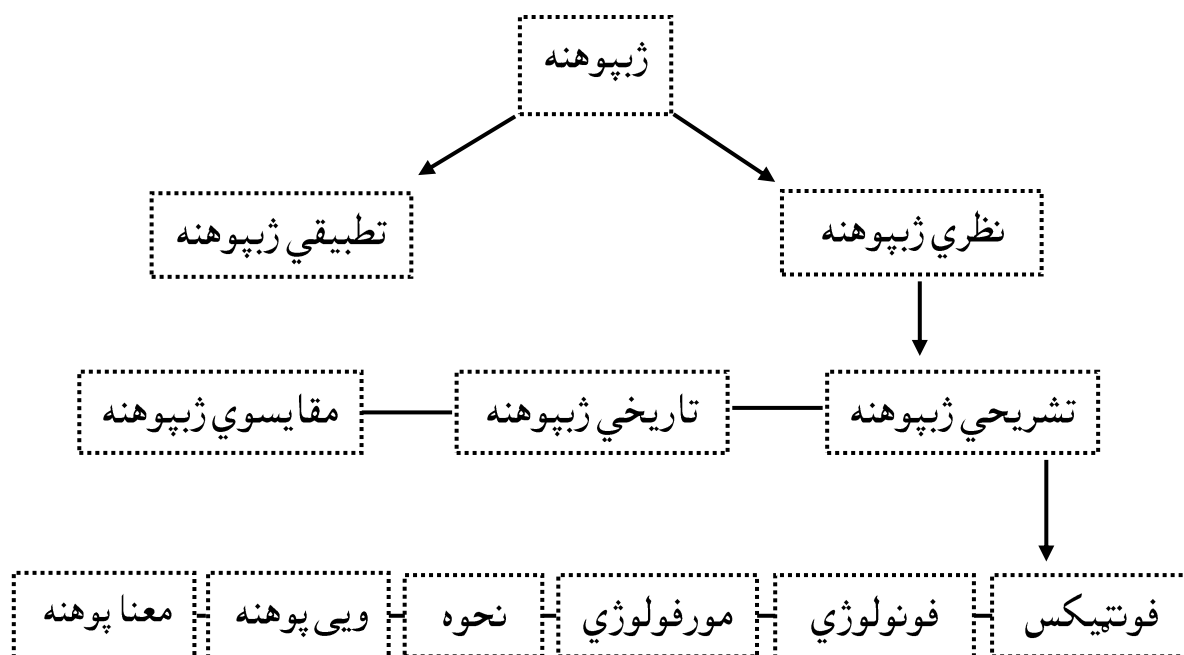
ځكه په اشارو كې د خبرو په څېر د متكلم حالت نه څرگندېږي. په داسې حال كې چې په وينا كې د غږېدونكي كس حالت معلومولای شو، چې متكلم غوسه دی، خوښ دی او يا هم عادي حالت لري.

ژبپوهنه

ژبپوهنې ته په انګلېسي کې (Linguistics)، په عربي کې (علم اللغت) او په فارسي کې (زبان‌شناسي) وايي. د ژبپوهنې د تعريف په باب آغلې بشری اکرام ليکلي: «ژبپوهنه د دوو کلمو «ژبه» او «پوهنه» نه جوړه ده. د ژبې مطلب دی د وينا يا ليک په ذريعه خپل خيالات بل ته رسول او د «پوهنې» مطلب دی، علم يا پوهه يا سائنسي پوهه. خوددې نه مراد د يوې مخصوصې ژبې علم يا پوهه نه ده، بلکې د نړۍ د ټولو ژبو يوه عمومي مطالعه ده.»

استاد مرهون وايي، ژبپوهنه هغه علم دی، چې د هغه په وسيلې ژبه، د ژبې څرنگوالی، جوړښت او بدلون او نور رنګارنګ ژبني مسايل د څېړنې لاندې نيول کېږي.

په لنډ ډول ویلي شو، ژبپوهنه هغه علم دی، چې راز راز ژبني مسايل څېړي. دغه پوهنه بيا په بېلابېلو برخو وېشل کېږي. په لاندې جدول کې يې وضاحت ليدلای شئ.

د ژبپوهنې د پورتنۍ ساختمان د ښه وضاحت لپاره به د ژبپوهنې د ټولو څانګو لنډ او ټولمنلې تعريفونه وړاندې کړو، چې موضوع په پوره ډول روښانه شي. ژبپوهنه په لومړي سر کې پر دوو لويو څانګو (نظري او تطبيقي) ژبپوهنو وېشل کېږي.

لومړۍ - نظري ژبپوهنه (Theoretical Linguistics)

د نظري ژبپوهنې د پېژندنې په باب ښاغلی میراجان غوربندی لیکي: «د ژبپوهنې هغه څانګه ده، چې په هغه کې د علمي مشاهداتو پر بنسټ او د معاصرو علمي طریقو په مرسته، د ژبو په اړه حقایق، پرنسیپونه او عمومي تعریفونه څېړي.»

کولای شو په دې ډول ووايو، چې د ژبپوهنې دا څانګه د ژبنيو مسایلو لپاره بېلابېلې تیورۍ وړاندې کوي.

دویم - تطبیقي ژبپوهنه (Applied Linguistics)

د ژبپوهنې دا څانګه د نظري ژبپوهنې په واسطه لاسته راغلي تیورۍ پر ژبې تطبیقوي. یا هم ویلای شو، چې هغه نظریې او معلومات چې د نورو ژبپوهنو په واسطه راټولېږي، هغه په یوه ژبه تطبیقوي.

لکه څنګه چې مو په جدول کې ولیدل، نظري ژبپوهنه (Theoretical Linguistics) بیا پخپله پر درېیو نورو څانګو وېشل کېږي.

۱. تاریخي ژبپوهنه (Historical Linguistics)

د تاریخي ژبپوهنې د پېژندنې په باب ویلای شو، چې د تاریخ په اوږدو کې یوې ژبې ته ورپېښ تحولات څېړي.

لکه: په کلاسیکو متونو کې «هلک» هر وړوکي، خیز ته کارول کېده. خوشحال بابا د خپلو جنگونو د یادولو په سلسله کې وايي، د هلکو به یې څه ګنمه شمار، مطلب دا چې کوچني جنگونه مې بېخي ډېر کړي دي. دلته «کوچني، وړوکي» په معنا راغلي. خو په اوس وخت کې یوازې نارینه ماشوم ته کارول کېږي. د تاریخي ژبپوهنې کار همدا دی، چې دې او دې ته ورته نور تحولات چې ژبې ته د تاریخ په اوږدو کې ورپېښ شوي وي، وڅېړي.

۲. مقایسوي ژبپوهنه (Comparative Linguistics)

دا هم د نظري ژبپوهنې بله څانګه ده، چې د یوې ژبنۍ کورنۍ څو ژبې او یا هم د ژبو څو کورنۍ سره د پرتلې او مقایسې په ترڅ کې څېړي.

۳. تشریحي ژبپوهنه (Descriptive Linguistics)

د ژبپوهنې هغه څانګه ده، چې د تاریخ په یوې ځانګړې دوره کې د یوې ژبې جوړښت او نظام تشریح کوي.

یا هم ویلای شو، چې تشریحي ژبپوهنه د یوې ژبې تاریخي بدلون او له بلې ژبې سره د مقایسې پرته د ژبې جوړښت او ساختمان په ټاکلې او مشخصه دوره کې تشریح کوي.

لکه څرنګه چې په جدول کې وینو، تشریحي ژبپوهنه خپله پر نورو څانګو وېشل کېږي. نو د موضوع د لنډون په پار یې د ټولو له شرحې تېرېږو. خو دومره باید پوه شئ، چې له یادو څانګو یې درې (فونولوژي، مورفولوژي او نحوه) د ګرامر برخه ده. د ګرامر نږدې ټول منلې تعریف داسې دی، چې د یوې ژبې علمي مطالعې ته ګرامر وایي. دا چې زموږ د بحث موضوع په مورفولوژۍ پورې اړوندېږي نو ښه ده، چې یو ځغلنده نظر ورته ولرو.

مورفولوژي (Morphology)

مورفولوژي د تشریحي ژبپوهنې یوه اساسي څانګه ده. په پښتو کې ورته ګرپوهنه وایي، چې د یوې ټاکلې ژبې ګریز او لغوي جوړښت، ترکیب څېړي. یا هم په لنډ ډول ویلای شو، چې مورفولوژي د یوې ټاکلې ژبې مورفیمونه څېړي.

د مورفیم ډولونه

وړاندې له دې چې د مورفیم پر ډولونو وغږېږو، اړینه ده، چې مورفیم وپېژنو. استاد نوراحمد شاکر مورفیم داسې راپېژني: «د یوې ژبې په خبرو کې بېخي کوچنی صوتي واحد چه معنی ولري مورفیم بلل کېږي.»

نو ویلای شو، چې مورفیم په یوه ژبه کې تر ټولو کوچنی معنا لرونکی واحد دی. لکه: په، کتاب، تر، درمل، تون او ...

خو پوښتنه دا پيدا کېږي، چې (په او تر) خو په یوازې ځان معنا نه ورکوي، نو څنگه ویلای شو، چې مورفیم کوچنی مانيز واحد دی؟ په دې برخه کې باید یادونه وکړم، چې مورفیم تل لغوي معنا نه لري. کله ناکله پښويزه (گرامري) مانا هم لېږدوي. ټول ناخپلواک مورفیمونه، یوازې او یوازې پښويزه (گرامري) معنا لري.

مورفیم په دوه ډوله وېشل کېږي:

لومړۍ - خپلواک مورفیمونه

دویم - ناخپلواک مورفیمونه

خپلواک مورفیمونه هغه دي، چې په خپلواکه توګه معنا ولري. لکه غر، مېز، قلم، کتاب او ... دا داسې مورفیمونه دي، چې په ذکر سره یې زموږ په ذهن کې یو انځور جوړېږي. په پښتو ژبه کې پر دوو ډلو وېشل کېږي، چې نومېزه او فعلي ډله یې بولو.

بله خوا ناخپلواک مورفیمونه په وینا کې هغه وړې ټوټې دي، چې په خپلواک ډول د استعمال وړ نه وي. لکه د /کتابونه/ په وینا کې /کتاب/ یو خپلواک مورفیم دی. خو /ونه/ یو ناخپلواک مورفیم دی. که له /کتاب/ یا له نورو خپلواکو مورفیمونو سره یو ځای و نه کارول شي کومه معنا نه ورکوي.

د ناخپلواک مورفيم ډولونه

د پښتو ژبې په گرامر کې د ناخپلواکو مورفيمونو په ډله کې وييکي (Particles)، سربلونه او اوستربلونه (Prepositions and Post Prepositions) او تاري (Affixes) مطالعه کېږي. چې په هر يوه به يې جلا بحث وشي.

وييکي (Particles)

د وييکو په اړه استاد علاوالدين حسام ليکي: «په ځانگړي ډول کومه وييزه معنا نه لري، په غونډ او غونډله کې د مرستيالو توکونو په توگه راځي، چې مانا يې له نومونو، کړونو، کړولونو سره څرگندېږي.»

په لنډ ډول ويلای شو، چې وييکي ناخپواک مورفيمونه دي، په ځانگړي توگه معنا نه ورکوي، خو په جمله کې له استعمال وروسته معنا ښندي. د وييکو دنده دا ده، چې په جمله کې د کلمو ترمنځ ارتباط جوړ کړي.

وييکي بيا خپله بېلابېل ډولونه لري، چې په لاندې ډول شرحه کېږي.

۱. ارتباطي ادات (Conjunction)

ارتباطي ادات هغه دي، چې د جملې د بېلابېلو توکونو ترمنځ رابطه ټينگوي. دا ادوات دوه ډولونه لري. لومړی يې ساده دي، چې (هم، خو، چې او داسې نور) يې بېلگې دي. او دويم ډول يې په مرکبه توگه کارول کېږي. لکه: (څنگه چې، که څه هم، بيا هم او...) د موضوع د ښې روښانتيا لپاره هر يو وييکی بېل بېل شرحه کوو.

“چې”

“چې” د نومونو او د يوې جملې د دوو برخو د وصلولو لپاره کارول کېږي. لکه:

- احمد چې محمود ته څه وويل، ما واورېدل.

ـ ملالی چي راغله تاسو تللي وئ.

وينئ، چي په لومړي مثال کې يې دوه نومونه (احمد، محمود) او په دويم کې يې د يوې جملې دوي برخې سره وصل کړي دي.

”هم“

دا وييکي ددې لپاره کارول کېږي، کله چې يو څوک/څه د بل چا/څيز په څېر معرفي کېږي. لکه:

ـ ته هم د احمد په څېر يې.

ـ ستا قلم هم زما په شان دی.

البتہ که له دې دواړو جملو «هم» لرې شي، نو بيا هم معنا ښندي. خو په «هم» سره داسې څرگندېږي، چې له شخص يا څيز څخه کوم، څه ترسره شوي دي. مثلاً، احمد دېرې گېلې کوي او مخاطب هم پر دې خبرې پوه دی. نو خپل مخاطب ته وايي، ته هم د احمد په څېر يې. مخاطب پرته له وضاحته پوهېږي، چې دېرې گيلې مې کړي. خو که هم لرې شي، وروسته وضاحت ته اړتيا ده. ترڅو مخاطب پوه شي، چې زما کوم څه د احمد په څېر دي. ځينې وختونه پرته له مقاييسې هم کارول کېږي. مثلاً: واللہ احمد هم ښه سړی دی. دلته «هم» يوازې عاطفي دنده لري. په مقابل کې يې بل کس يا څيز نشته.

استاد غضنفر د دوه ځلې هم (هم-هم) د استعمال په اړه ليکي: «د هم ... هم په مرسته د متضادو معناوو جملې هم سره وصلېږي. لکه خوشحال بابا وايي: (هم مې ووژني په خپله هم په ما باندې ژړا کا.)»

”خو“

دا وييکي هم د «او» په څېر کلمې او جملې سره ښلوي. توپير يې دا دی، چې «او» هغه کلمې يا جملې وصلوي چې معنوي تضاد ونه لري، مگر «خو» د «او» برعکس هغه برخې سره وصلوي چې ټکر ولري. په لاندې بېلگو کې يې وضاحت ليدلای شئ.

ـ محمود شتمن او سخي انسان دی.

- محمود بېوزله خو ميله پاله سړی دی.

په پښتو جملو کې "خو" دوه دندې لري، چې يوه يې گرامري او بله يې عاطفي ده. توپير يې دا دی، چې د گرامري «خو» په لرې کولو سره په جمله کې نيمگړتيا پېښېږي، مگر د عاطفي «خو» په لرې کولو سره جمله نه نيمگړې کېږي. توپير يې په لاندې بېلگو کې وگورئ.

- احمد راغی خو ناوخته.

که له پورتنۍ جملې «خو» لرې کړو، جمله نيمگړې کېږي.

- ته خو پوهېږې، چې خومره راته گران يې.

مگر که له دې وروستۍ جملې «خو» لرې شي جمله نه نيمگړې کېږي. يوازې په عاطفي خوا يې يو څه پيکه والی راتلای شي.

"بيا"

دا وييکې د عمل تکرار ښيي. لکه:

- احمد بيا ناکام شو.

په دې معنا چې احمد له دې ناکامۍ وړاندې هم يو ځل او يا هم څو وارې ناکام شوی دی. خو که له پورته جملې «بيا» لرې شي. نو داسې معنا ورکوي، چې د ناکامۍ يې لومړی ځل دی.

کله ناکله په اوسمهال کې پر يوه عمل د ټينگار لپاره د راتلونکي وخت احتمال هم پر همدې وييکې کېږي. لکه له يو چا غوښتنه کېږي، چې يو کار وکړي، هغه يې بل وخت د پرېښودلو خبره وکړي، نو ورته ويل کېږي:

- بيا څوک مړه او څوک ژوندي.

مطلب دا چې کار بايد اوس خلاص شي. همدارنگه ځينې وختونه د وروسته معنا هم ښندي. لکه يو څوک بوخت وي او ورته وويل شي: «ډوډۍ وخوره.» مگر د مخاطب ځواب دا وي، چې «بيا يې خورم.» دلته موخه دا نه ده، چې دويم ځل ډوډۍ خورم. بلکې متکلم وايي، چې وروسته يې خورم. يا دا چې کله کار خلاص شي او اوزگار شم نو خورم يې.

“بلکې”

دا هم يو اړيکوييکي دی. اصلا د يو چا د ادعا غلط ثابتولو لپاره کارول کېږي. مثلاً يو څوک تاسو ملامت بولي. ورته وايي:

- زه نه بلکې ته ملامت يې.

يا وايي، زه نه بلکې هغه دلته راغلی و.

“نو”

دا يولاملې اړيکوييکي دی. د يوې چارې د ترسره کولو علت ښيي. لکه:

- که احمد راغی نو زه ځم. د خپلو تلو لامل د احمد راتگ بولي.

کله ناکله د تمسخر او د يو چا په اړه د منفي نظر څرگندولو لپاره هم ترې استفاده کېږي. مثلاً، يو څوک خپل صفت کوي او ورته ويل کېږي.

- نو ته دومره ښه سپړی يې؟! يا نو هغه دومره ښه سپړی دی؟

له داسې خبرو موخه دا وي، چې متکلم د ذکر شوي کس په اړه منفي فکر او برداشت لري.

“ځکه”

دا هم د «نو» په څېر لاملې وييکي دی. د يوه کار د ترسره کېدو لامل او علت ښيي. لکه:

- احمد راباندې زېږی وکړ، ځکه خوښ يم.

د خپلې خوښۍ د علت بيانولو لپاره له «ځکه» څخه استفاده شوې ده. يا يو څوک په ښه خوراک ليدل کېږي. ورته ويل کېږي.

- ځکه ورځ تربلې چاغېږي. په دې بېلگه کې د چاغېدو علت او لامل څرگندوي.

“همدارنگه”

دا هم يو تړوييکي دی، چې يو شخص/خيز د نورو صفاتو، عیبونو او يا هم ځانگړنو د اضافه کولو لپاره کارول کېږي. لکه:

- احمد ښه سړی دی. ډېر سخي انسان دی. همدارنگه عمرې ته هم ډېر ځي.

کېدای شي همدا پورته ذکر شوي صفات عیبونه هم وي. يا ځينې وخت د ځانگړنو ترمنځ د ارتباط لپاره هم استعمالېږي. لکه:

- تکې سړې او خوږې منې وې. همدارنگه ډېرې غټې هم وې.

(او (و، که، يا) دا په اکثرو گرامرونو کې د عطف وييکي تر عنوان لاندې تشرېح شوي دي. خو که ځير شو، له ارتباطي (اړيکوييکو) سره هېڅ توپير نه لري. نو غوره بولم، چې همدلته د اړيکوييکو تر عنوان لاندې يې شرحه کړم.

“او، و”

دا يو ډېر کارېدونکی اړيکوييکی دی، چې جملې او کلمې سره وصلوي. مثلاً:

- کاکا او ماما.

- تاري تل گرامري معنا لري او په ځانگړې توگه نه تصرفېږي.

د (و) په برخه کې به ووايم، چې همدا (او) دی. سره توپير نه لري. يوازې د کلمو ترمنځ د بېواک غږونو د ډېر تکرار له امله ترې (ا) غورځي او (و) پاتې کېږي. مثلاً:

- مور و پلار

- سور و زېر

”که“

دا ادت «اروییکي» بلل کېږي. اړ په پښتو کې (شرط) ته وايي. يعني د شرط ټينګولو لپاره استعمالېږي. لکه:

- که ته راشې نوزه هم درځم.

که بېلګې ته ځير شو، نو د «که» په مرسته يو قيد او شرط ايښودل شوی دی.

”يا“

په دې وييکي سره د دوو څيزونو د انتخاب او يا هم د دوو کارونو ترمنځ د احتمال خبره کېږي. مثلاً کوم څوک چای غواړي. ترې پوښتل کېږي:

- تور يا شين؟

کله ناکله د يو کار احتمال هم ښيي. د احتمال د ښودلو لپاره لاندې بېلګې ته ځير شئ.

- احمد به يا راشي او يا نه!

۲. تشبیهي ادات

هغه وييکي دي، چې د دوو يا زياتو شيانو ورته والی ښيي. لکه: ورته، په څېر، غونډې، په دود، په توګه، په ډول، په راز او ... په لاندې بېلګو کې يې وضاحت ليدلای شئ.

احمد د غر غونډې انسان و.

ملالۍ د مريم په څېر ده.

۳. د اضافت ادات

د اضافت ادات هغه دي، چې د ملکيت ښودلو لپاره کارېږي. يا په بل عبارت يو څيز/څوک په يو بل شي/چا پورې اړوندوي. په پښتو ژبه کې يوازې يو د اضافت وييکي لرو، چې ((د)) دی.

د احمد قلم.

په پورته بېلگه کې د «د» په مرسته قلم د احمد ملکیت وگرځېد.

د «د» په هکله باید یادونه وکړم، چې ځینې وخت د سربل دنده هم ترسره کوي، چې د سربلونو په برخه کې به پرې مفصلې خبرې وشي.

سربلونه او اوستربلونه

د سربلونو په اړه استاد ابراهيم همکار ليکي: «سربلونه د غونډلې (جملې) د مرستيالو رغندو توکونو په توگه له خپلواکو يا آرو توکونو (نومونو) سره کرولونه (قيدونه) جوړوي، داسې چې سربل تر نوم مخکې او وستربل تر نوم وروسته راځي.»

د لا وضاحت لپاره يې ويلای شو، چې سربلونه تر نوم، ضمير او صفت د مخه او وستربلونه ترې وروسته راځي.

په دې بېلگو کې د سربلونو او او وستربلونو توپير ليدلای شئ:

- په پسرلي کې هوا ښه وي.

- له لمانځه سره مينه ولري.

په پورته بېلگو کې (په، له) سربلونه او (کې، سره) اوستربلونه دي.

په پښتو ژبه کې اوستربلونه درې ډولونه لري، چې عبارت دي له:

- نا ترکيبي (يووستوي) اوستربلونه: دا هغه اوستربلونه دي، چې په يوازې ښه استعمالېږي. لکه: کې، پورې، باندې، وروسته او ...

- اشتقايي (ترکيبي) وستربلونه: په دې ډله کې هغه اوستربلونه راځي، چې په ترکيبي ښه څرگندېږي. لکه: سره - سره، له پاره، له مخې او ...

- بدل (درغلي) وستربلونه: ددې اوستربلونو ځانگړنه دا ده، چې له (نومونو - صفتونو)

سره يو ځای کېږي او نوی اوستربل جوړوي. لکه: په گډون، په مينه او ...

بايد هېره نه کړو، چې د اوستربلونو يو ځای ليکل گرامري او معنوي گډوډي پېښولای

شي، نو بايد هڅه وشي، چې بېل وليکل شي. دا چې موضوع لاروښانه شي، نو ښه ده، چې هر يو سربل له خپلو اوستربلونو سره بېل - بېل شرحه شي.

په دې برخه کې به هر سربل ورسره له کارېدونکو اوستربلونو شرحه شي. بايد ووايم،

چې ځينې سربلونه په مقابل کې ډېر اوستربلونه لري او ځينې نور بيا کم.

”په“

دا سربل له (کې، سره، پسې او پورې) اوستربلونو سره راځي. په انگلېسي ژبه کې يې معادل (In) دی. دنده يې له هر اوستربل سره توپير پيدا کوي. نو اړينه ده، چې له هر اوستربل سره يې ځينې بېلگې او دندو ته تم شو.

”په ... کې“

»(په) له ((کې)) اوستربل سره ظرفي حالت څرگندوي. لکه:

- په منگي کې اوبه شته. په پورتنۍ بېلگه کې »(منگي)) د »(په او کې)) په مرسته ظرفي حالت غوره کې. همدارنگه د موقعيت بنودلو لپاره هم په کار وړل کېږي. لکه:

- په بنار کې يم. په امريکا کې يم او ...

”په ... سره“

له »(سره)) سره ايت بنيي. لکه:

- په لور سره يې ورېښه.

دلته د »(په او سره)) په مرسته لور اله وگرځېده. خو بايد يادونه وکړم، چې »(سره)) غورځېداى هم شي. لکه پورتنۍ بېلگه په داسې بڼه هم ويل/ليکل کېږي: »(په لور يې ورېښه))

”په ... پسې“

له دې ورهاخوا »(په) له »(پسې)) اوستربل سره هم راځي، چې په دې حالت کې پرله پسې والى بنيي. لکه:

- په تا پسې مې نوبت دی.

يا هم کله ناکله علت بنيي. لکه:

- په احمد پسې مې وژړل.

دلته د ژړا علت څرگندوي. البته داسې هم ويلای شو، چې مفعول ترې څرگندېږي. ځکه چې دلته ”احمد“ مفعول دی.

“په.... پورې”

«په» له «پورې» سره مفعول څرگندوي. لکه:

- په احمد پورې مې وځنډل.

یا په پوښتنیز ډول ویلای شو، په چا پورې ځاندي؟

“پر”

یو باندینی (استعلايي) سربل دی، چې اړوند اوستربل (باندې) یې زیاتره وخت حذف کېدای هم شي. ددې سربل معادل په انګلېسي ژبه کې (On) دی. «پر» په ټوله کې له دوو اوستربلونو «باندې او سربېره» سره راځي.

“پر.... باندې”

په دې حالت کې استعلايي حالت ښيي. له استعلايي حالت څخه موخه، پر یو څه د بل څیز بره والی دی. مثلاً:

- کمپیوټر پر مېز باندې پروت دی.

د «پر» په مرسته اورېدونکی پوهېږي، چې کمپیوټر د مېز له پاسه دی. البته په پورته بېلګه کې اکثراً «باندې» حذفېږي. په عام ډول داسې ویل کېږي: (کمپیوټر پر مېز پروت دی). کله ناکله له باندې سره استعلايي حالت نه ښيي. لکه:

- پر وخت راشه!

په پورتنۍ جمله کې بره والی نه ښيي، بلکې ټینګار څرګندوي.

“پر.... سربېره”

له «سربېره» سره اضافت (زیاتونه) کېږي. مثلاً: پر خوراک سربېره څښاک هم کوي. له جملې معلومېږي، چې خوراک معمول دی. خو څښاک هم ورسره اضافه کېږي.

”د“

د وييکوپه برخه کې مو «د» د اضافت وييکي ياد کړې. خو دلته به يې د يو سربل په توگه وپېژنو. دا يو ډېر پېښی اضافي يا ملکي سربل دی. له (غونډې، لپاره، کره، له پاسه، له مخې) سره راځي. کله ناکله پرته له اوستربله هم کارېږي.

”د.... صفر“

په دې حالت کې چې اوستربل ورسره مل نه وي، يو نصيحت او يا عادي وينا کېږي. لکه: د ميلمه درناوی پکار دی. همداسې ورته نورې بېلگې موندلای شو.

”د.... له پاسه“

که “د” له “له پاسه” سره راشي، نوبره والی (استعلا) ښيي. لکه:

د مېز له پاسه پروت.

هېره دې نه وي، چې اکثره وخت ددې «د» پر ځای له (پر) څخه استفاده کېږي. داسې ويل کېږي: پر مېز پروت دی.

”د.... له مخې“

په دې حالت کې اکثراً وخت څرگندېږي. لکه: د ورځې له مخې خوب کوم. يا د منډې له مخې راشه! (سم د لاسه راشه!). کله ناکله د علت او دليل راوړلو لپاره هم کارېږي. لکه: وايو، د قانون له مخې ملامت يې. (د قانون پر بنسټ ملامت يې)

”د.... کره“

کله چې «د» سربل له له «کره» اوستربل سره سره يو ځای راشي، نو په دې حالت کې کوربه ترې څرگندېږي. لکه:

د احمد کره يم.

له پورتنۍ جملې موخه دا ده، چې احمد کوربه دی. يعنې د احمد په کور کې يم.

”د.... غونډې“

په دې حالت کې ورته والی څرگندوی. لکه: د احمد غوندي تکړه دی. کله ناکله د مثال راوړلو لپاره هم کاروو. مثلاً، د بلال غوندي لایق انسان مې نه دی لیدلی. یا وایو، د مزدور غوندي یې وگټه او د خان غوندي یې وخوړه!

«د لپاره»

له «لپاره» سره د اړوند څیز/پدیدې په اړه وضاحت او خبرې کولو لپاره کارېږي. مثلاً:

- د چکر لپاره بڼه موسم پسرلی دی.

یا،

- د چکر لپاره وخت نشته.

“تر”

دا تقریباً د «پر» معکوسه مانا بڼندي. لکه: پر مېز باندې، خو که «تر» راشي نو حتماً به یې په مقابل کې «لاندې» راځي. لکه: تر مېز لاندې. خویوازي له دې سره هم نه راځي. له «پورې» وروسته، څخه، پرته، دننه، د باندې، اوستربلونو سره هم راځي. چې په هر یوه کې یې دنده لږ او ډېر توپیر پیدا کوي. هر یو به یې بېل-بېل شرحه شي.

“تر لاندې”

دا سربل او اوستربل په ګډه د یو څه لاندې والی بڼي. لکه:

- د ریاضي کتاب تر مېز لاندې پروت دی.

د «تر» په مرسته مخاطب پوه شو، چې کتاب باید تر مېز لاندې وگوري.

“تر وروسته”

د یو کس یا حالت وروسته والی یا نوبت بڼي. لکه:

- تر احمد وروسته ته لاړ شه!

ځینې وختونه د فعل یا عمل د ترسره کولو وخت بڼي. لکه:

- تر غرمې وروسته کور ته ځم.

“ تر څخه، نه، ه ”

د يو کس يا څيز ارزښت له بل څخه لوړ بنودلو لپاره کارول کېږي. لکه:

- تر تا څخه ثريا تکړه ده. مروجې بڼه يې داسې ده: «تر تا ثريا تکړه ده». يعنې «څخه» ځنې حذف کېږي. يا وايو:

- تر څوزه گل بڼه دی.

“ تر باندې ”

ددې دواړو په مرسته ځای او موقعيت څرگندېږي. لکه:

- تر کور د باندې ولاړ دی.

“ له ”

دا سربل په اصل کې د نوم منشا يي حالت او د ملگرتيا جاج بنودلو لپاره کارول کېږي. همدارنگه که له «(وروسته)» اوستربل سره راشي مهالي قيد جوړوي. دا سربل له «(سره، پرته، راهيسې، په هيسې، وروسته، سره - سره او څخه) سره کارېږي. د لاوضاحت لپاره به يې په هر يوه بېل - بېل لنډې خبرې ولرو.

“ له سره ”

دوه کسه يا څيزونه سره ملگري کوي. لکه:

- له احمد سره ځم.

- له کتابچې سره قلم هم ضروري وي.

په دواړو بېلگو کې د سربل او اوستربل په مرسته څيزونه او کسان سره ملگري شوي دي.

“ له سره - سره ”

دا سربل او اوستربل د يو غير عادي کار بنودنه کوي. لکه:

- له ناروغۍ سره سره ښوونځي ته لارم. عادي کار خو دا دی، چې باید د ناروغۍ په ورځ رخصت وشي، مگر دلته دا عادي توب مات شوی.

“له په هيسې”

په راتلونکي کې د يوه کار د ترسره کولو په اړه خبر ورکوي. لکه:

- له سبا په هيسې جومات ته ځم.

همدارنگه د خپل وروستي ځای او وروستي ملاقات ښودلو لپاره کارول کېږي. لکه:

- له پېښوره په هيسې نه يم تللی. / (له پېښور ورهاخوا نه يم تللی).

- له تېر کال په هيسې مې نه دی ليدلی.

“له راهيسې”

د يوه کار وروستي وخت او يا هم د پيل وخت څرگندولو لپاره استعمالېږي. لکه:

- له تېر کال راهيسې ښار ته نه يم تللی.

- له يوې مياشتې راهيسې دلته کار کوم.

که بېلگه ته ځير شئ، نو وينئ چې په لومړي مثال کې د خپل کار وروستی ځل او وخت ښيي، مگر په دويمه بېلگه کې بيا د کار د پيل وخت څرگندوي.

“له پرته”

په يوه کار کې د يو څه يا څيز د اضافه کولو لپاره استعمالېږي. البته دويم اضافه کېدونکی شخص/څيز په اړه مخاطب نه وي خبر. لکه:

- له تا پرته نور ډېر خلک هم راځي.

- له کتاب پرته قلمونه هم په کې دي.

په لومړي مثال کې مخاطب د خپل ځان په اړه خبر وي، چې هلته به ځي. مگر متکلم ورته د نورو کسانو په اړه هم خبر ورکوي. په دويمه بېلگه کې هم مخاطب د لومړي توک (کتاب) په اړه پوهېږي، خو د قلمونو په اړه معلومات نه لري.

“له.... وروسته”

د یوې مودې او مهال د څرگندولو لپاره کارول کېږي. لکه:

- له څلورو ورځو وروسته روغ شو.

- له غرمې وروسته کار نه کوم.

په لومړۍ بېلگه کې د ناروغۍ موده څرگندېږي. مګر په دویمه بېلگه کې بیا د وخت او مهال په اړه څرگندونه موجوده ده.

“له.... څخه”

په دې حالت کې مفعول څرگندېږي. لکه:

- له کتابچې څخه مې پاڼه وشکوله.

- له احمد څخه مې پیسې پور کړې.

په پورته بېلگو کې احمد او کتابچه دواړه مفعول دي. البته باید یادونه وکړم، چې په وینا کې اکثره پورتنۍ «له» حذفېږي هم. پورته بېلگې په دې ډول هم ویل کېږي:

- کتابچې څخه مې پاڼه وشکوله.

- احمد څخه (نه) مې پیسې پور کړې.

“بې”

که څه هم دا له آره یو مختاری دی. مګر کله چې له «له» سره راشي، نو یو سربل جوړوي. باید ووايم، چې دا سربل یوازې له (څخه، نه، ځنې) سره راځي. چې تقریبا ټوله په یوه معنا دي. په لاندې بېلگه کې یې وضاحت لیدلای شئ.

- بې له اوبو څخه ژوندون گران دی.

په دې بېلگه د «څخه» پر ځای د «نه او ځنې» الفاظ هم کارولی شو. کله: بې له اوبو (څخه، نه، ځنې) ژوندون گران دی.

“و”

دا یو پخوانی سربل دی، چې له ته اوستربل سره راځي. د (ته) پر ځای (له اولره) هم کارول کېږي. چې د (ته) په څېر مفهوم افاده کوي. لکه: و تا ته وخت نه لرم. همدا جمله په دې شکل هم لیکل کېږي: (و تا له وخت نه لرم. یا، و تا لره وخت نه لرم.) باید یادونه وکړم، چې دا سربل اوس له معیاره لویدلی دی. تقریباً نه کارول کېږي.

کولای شو پورتنۍ جمله د (تاله وخت نه لرم.) یا (تا ته وخت نه لرم.) په شکل هم ووايو، چې ((و)) په کې نه دی کارېدلی.

د سربلونو ځينې ناسمې کارونې

د سربلونو ناسمه کارونه په اکثرو ځايونو کې معنوي بدلون پېښولای شي، نو پر همدې اساس بايد جدي پام ورته وشي. که څه هم د ټولو سربلونو او اوستربلونو شرحه شوې، خو بيا هم د ځينو ناسم استعمال ته بايد اشاره وشي.

“په” او “پر”

دواړه سربلونه دي؛ اکثره خلک يې ناسم کاروي. ددې دواړو په اړه په مخکنيو پاڼو کې ډېرې خبرې شوي دي. خو په لنډ ډول به يې ووايم، چې “په” د ظرفيت او اليت ښودلو لپاره کارول کېږي. لکه:

- په گيلاس کې اوبه شته.

- په اړه يې پرې کړ.

په لومړي مثال کې د “په” په مرسته “گيلاس” ظرف شو او په دويم کې “اړه” اله شوه. نو ويلاى شو، چې “په” په لومړۍ بېلگه کې د “ظرفيت” او په دويمه کې د “اليت” دنده ترسره کړه. خو “پر” بيا استعلايي حالت ښيي، يعنې د بره والي ښودنه کوي. لکه:

- کتاب پر مېز پروت دی.

د “پر” په مرسته موږ مخاطب ته څرگنده کړه، چې کتاب د مېز له پاسه دی، بله خوا مه پسې سر خوږوه.

بايد يادونه وکړم، چې د “په” او “پر” ناسمه کارونه، د متکلم/ليکونکي مفهوم بېخي بدل هم کړي. لکه:

- پر پښتو غږېږم.

- په پښتو غږېږم.

د لومړي مثال مفهوم دا دی، چې د خبرو سوژه (موضوع) مې پښتو ده، د غږېدا ژبه ممکن پښتو، انګلیسي، عربي یا بله هره ژبه وي. مګر د دویم مثال موخه دا ده، چې د غږېدا ژبه مې پښتو ده. موضوع معلومه ده، چې پر څه غږېږي.

“له” او “د”

اکثره خلک د “له” پر ځای “د” لیکي. د دواړو کارول خپل ځایونه لري. “له” سربل دی او “د” هم سربل دی او هم د اضافت وییکی (توری). موضوع اوږده ده، خو په لنډ ډول یې ویلای شو، چې د ملکیت په وخت کې “د” وکاروئ. لکه:

- د احمد کتاب.

په پورتنۍ بېلګه کې د “د” په مرسته “کتاب” د “احمد” ملکیت شو. له دې پرته په سربلي حالاتو کې باید “له” وکارول شي. لکه:

- له احمد سره وغږېدم.

- له احمد څخه مې کتاب واخیست. او ..

په لاندې شکل د پورتنیو جملو لیکل په ګرامري لحاظ ناسم دي.

- د احمد سره وغږېدم.

- د احمد څخه مې کتاب واخیست.

یادونه: «(د)» کله ناکله سربلي حالت هم لري او ملکیت نه ښيي، مثلاً:

- د احمد په شان تکره شه!

“تر” او “له”

دواړه سربلونه دي. ناسمه کارونه یې په جملو کې معنوي بدلون پېښولای شي. دې دوو بېلګو ته ځیر شئ.

- له تا ډېر وېرېږم.

- تر تا ډېر وېرېږم.

په لومړۍ بېلگه کې له مخاطب څخه د وېرې خبره کېږي. مثلاً یو څوک وايي: له زمري څخه ډېر وېرېږم. هېره دې نه وي، چې ددې جملې اصلي بڼه "له تا (څخه) ډېر وېرېږم." ده. مګر د لنډون په موخه "څخه" ترې حذف شوې. په دویم مثال کې د وېرې کچه مقایسه شوې. یعنې مخاطب ته وايي، چې تر تا ډېر ډارن یم.

"د - تر"

دا دواړه هم سربلونه دي. ځینې خلک یې ناسم کاروي. دا چې په مخکینیو پاڼو کې یې شرحه په بشپړ ډول شوې ده، نو له تکرار څخه ډډه کوم. دلته یې د ناسم استعمال یوه بېلگه وړاندې کوم.

- د مېر لاندې دی.

ځینې خلک په پورته ډول جملې لیکي، چې د پښتو ګرامر دا حالت نه ایجابوي، سمه بڼه یې په لاندې ډول ده.

- کتاب تر مېر لاندې پروت دی.

نو که پورته واړه سربلونه ناسم وکارول شي، لوی معنوي بدلون پېښولای شي، چې باید په لیکنو کې پوره پام ورته وشي.

تاري او وندونه

لکه د نورو گرامري موضوعاتو د تارو په برخه کې هم ژبپوهانو بېلابېل نظرونه وړاندې کړي دي. پوهاند صديق الله رښتين په “پښتو گرامر” کې د تارو په هکله د “سرینه او پسینه ادوات” تر عنوان لاندې بحث کړی دی؛ نوموړی ليکي: “سرینه او پسینه (لاحقو او سابقو) ادوات هغه دي، چې له نوم يا صفت سره يو ځای کېږي، يوه نوې معنا افاده کوي او د يوې ځانله کلمې بڼه غوره کوي.”

خېړونکی سيد محي الدين هاشمي د تارو په اړه ليکي دا کرښې کاري: “هغه ترلي يا ناخپلواکې کلمې (مورفيمونه) دي، چې د خپلواکو له سر او پای سره د يو ځای کېدو په نتيجه کې نوې معنا او مفهوم ترلاسه کوي.”

که پورته تعريفونو ته ځير شو، نو ډېر څه په کې مشترک دي. کولای شو په تفصيلي ډول ووايو، چې تاري هغه ترلي (ناخپلواک) مورفيمونه دي، چې خپله ځانگړې معنا نه لري، خو له خپلواکو مورفيمونو سره يو ځایوالي او پيوستون په صورت کې يې معنی او مفهوم څرگندېږي. د دغو تارو په يو ځای کېدو سره چې د آزادو مورفيمونو څخه د مخه يا وروسته په ترلي شکل راځي، کلمې نوي مفهومونه او معناوې پيدا کوي. يعنې د يو تاري په نښلونې سره يو ازاد مورفيم يا کلمه يوه نوې جوله (شکل) او معنی پيدا کوي، همدارنگه يو مشتق منع ته راوړي. لکه کور سره چې (نۍ) يو ځای شي (کورنۍ) او که له (کتاب) سره (چه) يو ځای شي (کتابچه) مشتق ويیونه ورڅخه جوړېږي.

د تارو ډولونه

گرامر ليکونکي د تارو د ډولونو په برخه کې په يوه خوله نه دي؛ ځينې يې په دوو او ځينې نور يې بيا په درېيو ډولونو وېشي. سيد محي الدين هاشمي په خپل کتاب “د پښتو ژبې لنډ گرامر” کې د تارو د ډولونو په اړه ليکي: “تاري په دوو ډلو (مختارو، وروستارو) وېشل کېږي، چې هره ډله يې د خپلو ځانگړنو درلودونکې ده.”

پوهاند صديق الله رښتين هم له نوموړي سره هم نظره دی. هغه ليکي: “دغه يو ځای کېدونکي ادوات په دوو سترو ډلو وېشل کېږي.”

خو ځينې نور گرامر ليکونکي په دې نظر دي، چې د پښتو ژبې تاري په درېيو ډلو وېشل کېږي. استاد محبوب شاه محبوب د تارو په اړه وايي: "تاري تل گرامري معنا لري، او په ځانگړي ډول د تصريفېدو قابليت نه لري، تل د خپلواکو مورفيمو سر، منځ او پای پورې نښتي وي او نوې معنا رامنځته کوي.

نو پر همدې اساس ويلای شو، چې د پښتو ژبې تاري يا وندونه په لومړي سر کې پر درېيو لويو ډلو وېشل کېږي:

۱- مختاري – (Prefixes)

د مختارو په پېژندنه کې هم بېلابېل تعريفونه وړاندې شوي دي. پوهاند خويشکي د مختارو پېژندنه داسې کوي: "هغو تارو ته ويل کېږي، چې د کلمې په سر پورې نښلي او د نورو تارو غوندې له نوي شکل او مانا سره نوی مشتق رامنځ ته کوي."

د لا وضاحت لپاره ويلای شو، چې دغه نا خپلواک يا ترلي مورفيم ته په پښتو کې مختاري، په فارسي - دري کې پېشوند، په عربي کې سابقه او په انگلېسي ژبه کې (Prefix) وايي. تل د کلمو يا د خپلواکو مورفيمونو مخې ته پيوست راځي او د هغوی معنی ته بدلون ورکوي. لکه:

۱- محمود يو بې ضرره هلک ده.

۲- ناپوهي د بېکاري سبب کېږي.

۳- جهالت يو بې درمانه رنځ دی.

په ذکر شوو جملو کې د (بې ضرره، ناپوهي، بېکاري، بې درمان) په کلمو کې مختاري راغلي دي، چې د (بې ضرره) په کلمه کې (بې)، د بېکاري په کلمه کې (بې)، د ناپوهي په کلمه کې (نا) او د (بې درمانه) په کلمه کې (بې) مختاري راغلي دي.

د پښتو ژبې مختاري په عمومي ډول په درېيو ډلگيو وېشل کېږي.

الف: د نفې او نهې مختاري

دغو متخارو په راوړلو سره د کلمې په معنا او شکل دواړو کې تغير رامنځته کېږي. بايد يادونه وکړم، چې دغه مختاري د فعلونو سرته راځي او د فعل معنا ته تغير ورکوي.

په لږ ډېر وضاحت سره ويلای شو، چې د دغو مختارو په نښلولو سره منفي صفات، د فعل امر او نفې جوړېږي. لکه:

اول - مه (نهې):

- مه پاڅېږه!

- مه خوره!

- مه کښېنئ!

- مه څښه!

- مه گوره!

دويم - نه (نفې):

- نه کښېني

- نه راځي

- نه خوري

ب: د مطلقيت مختاري

په پښتو ژبه کې د مطلقيت مختاري يوازې “و” دی. کله چې دغه مختاري له فعلونو سره ونښلي، نو د زمانې له پلوه فعل له استمراري ماضي څخه د مطلق ماضي شکل ته اوږي. په دې برخه کې ډېرې بېلگې موندلای شو. د مثال په توگه يې ځينو ته نغوته کوو:

مطلق ماضي

استمراري ماضي

ما مڼه وخوړه.

- ما مڼه خوړه.

ما کتاب واخيست.

- ما کتاب اخيسته.

که بېلگو ته ځير شو، نو وينو چې فعل د «و» په مرسته له استمرار څخه مطلق ماضي ته اوړي. يعنې هغه فعل چې په تېر مهال کې يې جريان درلود، د «و» په زياتولو سره پای مومي.

ج: کلمه جوړونکي مختاري

کله چې له کلمو سره دا ډول مختاري وښلي، يوه نوې معنا او مشتق جوړوي. لکه: ناروغ په دې کلمه کې (نا) مختاري دی. چې د همدې په مرسته له «ر» څخه «ناروغ» کلمه جوړه شوه.

د کلمه جوړونکو مختارو شمېر زيات دی. په دې برخه کې له هر مختاري سره ځينې بېلگې هم وړاندې کوو، ترڅو گڼ کلمه جوړونکي مختاري وپېژنئ.

- بې: بې عقل، بې شعور او ...

- نا: ناروغ، نابلد او ...

- هم: هم سفر، هم فکره او ...

- کم: کم بخت، کم اصل او ..

- بد: بدبخت، بد فکری او ...

- يو: يوسری، يو وزری او ..

- نیم: نیم منی، نیم کښو او ...

پورته مثالونو ته په کتو ویلای شو، چې په ترتیب سره (نا، هم، کم، بد، يو، نیم) کلمه جوړونکي مختاري دي. هېره دې نه وي، چې په پښتو ژبه کې ځينې نور کلمه جوړونکي مختاري هم شته. مگر د موضوع د اختصار او لنډون په موخه يې له راوړلو ډډه کوو.

۲- منځتاري - (Infixes)

منځتاري هغه گړدانېدونکي مورفيمونه دي، چې دوه نا مقيد (خپلواک) مورفيمونه سره نښلوي او يا هم د ريښې په منځ کې ځای پيدا کوي. په پايله کې يې يوه نوې معنا او يو نوی جوړښت لاسته راځي.

په پښتو ژبه کې زياتره منځتاري د (ا- الف، ما، نا) په شکل څرگندېږي. لکه: زړه نا زړه، شور ماشور، بېلابېل. په دې بېلگو کې «نا، ما، ا» منځتاري دي، چې په مرسته يې نوي جوړښتونه او معناوې منځته راغلي دي.

۳- وروستاري - (Suffixes)

هغه وندونه يا تاري دي، چې د کلمو په پای پورې نښلول کېږي او نوي مشتقونه جوړوي. په داسې ډول چې مانا او شکل يې له بنسټيزې کلمې او مورفيم سره فرق کوي.

د بېلگې په توگه ويلای شو د «کليوال» په کلمه کې د «کلي» له کلمې سره د «وال» ورستاری يو ځای شوی او يو نوی جوړښت يې رامنځته کړی دی، چې هم يې معنا او هم يې شکل توپير وکړي. په شکلي لحاظ له «کلي»، «کليوال»، «کليوال» جوړ شو. او معنا يې هم له «کلي» چې پر ځای دلالت کوي، «کليوال» ته واوښت، چې شخص ترې څرگندېږي. په پښتو ژبه کې وروستاري په دوو ډلو وېشل کېږي.

۱- صرفي وروستاري

۲- کلمه جوړونکي وروستاري

لومړۍ - صرفي وروستاري

صرفي وروستاري هم پر دوو نورو برخو وېشل کېږي: فاعلي او مفعولي وروستاري.

الف - فاعلي وروستاري: په پښتو ژبه کې په اوس مهال کې ټول فعلونه د جملې لومړي عنصر ته گردانېږي، چې په دې توګه پنځه وروستاري لاسته راځي. په لاندې بېلګو کې يې ليدلای شئ!

۱- زه پاڅېږم

۲- ته پاڅېږې

۳- موږ پاڅېږو

۴- تاسې پاڅېږئ

۵- هغوی پاڅېږي

پورتنیو مثالونو ته په کتو سره پنځه فاعلي وروستاري (am، e، و u، ئ ay او i) لاسته راځي. خو د درېیم شخص په مورد کې په تېر مهال کې چې په جمله کې لازمي فعل وي؛ فاعلي وروستاري د عدد او جنس څرګندونه هم کوي. په لاندې بېلګو کې يې فاعلي وروستاري ليدلای شئ.

مفرد جمع

دی کابل ته لاړه. (a) دوی کابل ته لاړل (al)

دا کابل ته لاړله. (la) دوی کابل ته لاړلې (ale)

دا کتابل ته لاړه. (α) دوی کابل ته لاړې. (e)

ب - مفعولي وروستاري: ښاغلي ش ک پېښوري په خپل کتاب د "پښتو ګرامر په خپله بڼه کې" داسې ليکي: "متعدي تېر مهال په پښتو کې د مفعول له مخې تصریفېږي، ځکه دې حالت د نوم په کېون کې هم ستونزه رامنځ ته کړې."

څرنگه چې معتدي فعل په تېر مهال کې د جملې د مفعول سره مطابقت ښيي، نو وروستاري د تېر مهال لازمي فعل په ډول راځي. لکه پورته عنوان کې چې مو وویل. په دې معنی چې د تېر مهال لازمي فعل په بېلګو کې وروستاري د فاعل له لوري تصریف شوي، یعنې فاعلي

خاتمې چې د فاعل له پاره گردان شوې وې. داسې چې د لومړي او دويم شخص په مورد کې د اوسمهال او تېرمهال روستاري يو ډول د (am، و u، ي e، ئ ay) په بڼه راځي، خو د درېيم شخص په مورد کې روستاري د (a - ه، ال - al، ه - la، لي - le) په بڼه راځي.

که چېرې مفعول لومړی شخص مفرد مذکر وي او که مؤنث، نو روستاري د (am - ام) په شکل راځي. که مفعول جمع مذکر وي او که مؤنث، نو روستاري د (u - و) په بڼه راځي. همد راز که چېرې مفعول دويم شخص مذکر وي او که مؤنث، روستاري د (ي - e) په شکل راځي. که مفعول دويم شخص جمع مذکر وي او که مؤنث، روستاري د (ئ - ay) په بڼه واقع کېږي، خو د درېيم شخص په مورد کې که مفعول مفرد مذکر وي؟، روستاري د /a - ه/ زورکي په بڼه او که مفعول مفرد مؤنث وي، نو روستاري د /α - ه/ په بڼه څرګندېږي. همدارنګه که مفعول جمع مذکر وي د /al - ال/ په بڼه که مفعول جمع مؤنث وي، نو روستاري د /le - لي/ په بڼه ظاهرېږي.

په تېرمهال کې د مفعول له پاره روستاري په لاندې ډول ظاهرېږي:

احمد زه وو هلم/ am	احمد موږ وو هلو/ و u
احمد ته وو هلي/ ي e	احمد تاسې وو هلي/ ئ ay
احمد دی وو ا هه/ a - ه	احمد دوی (جمع مذکر) وو هل/ al
احمد دا وو هله/ له - la	احمد دوی (جمع مؤنث) وو هلي/ le

ښاغلي پوهاند دکتور مجاور احمد زیار په "پښتو پښویه" کې د فعل په بحث کې د وګړي یا شخص تر عنوان لاندې داسې لیکلي دي: "چې ګرند یا ګړی لومړی وګړی (متکلم) دی، دویم وګړی (مخاطب)، یا درېیم وګړی (غایب) دی. د وګړي نښه چې له آره وګړیزه پایله بلل کېږي او په ترڅ کې د ګڼې او نوږې استازي هم کوي، د ګړ وروستی برخه جوړوي، لکه: (ام) او (و) په راغلم او راغلو، راځم او راځو ... کې".

یوه ډېره مهمه مسئله په دې برخه کې د جمع وروستاري دي. اکثر وګرامر لیکونکو دغه برخه بېخي له پامه غورځولې. د مورفولوژۍ پر ځای یې د فونولوژۍ په برخه کې پرې بحث او خبرې کړي دي. مګر زه فکر کوم، چې د نومونو د جمع وروستاري (آن، ونه، ي او ...) دې هم دلته د وروستارو په برخه کې وڅېړل شي. د کلمو د پای غږ ته کتو د جمع وروستاري اضافه کېږي. ښه ده، چې یو لنډ مرور پرې وشي.

۱. هغه نومونه چې په (ا) غږ پای ته رسېدلي وي، ذکر یې په (گان) او مونث یې په (گاني) او وې وروستارو په راوړلو جمع کېږي. لکه:

مفرد (یوگړی)	جمع (ډېر گړی)
کا کا	کا کا گان
ما ما	ما ما گان
نیا	نیا گاني/نیا وې
انا	انا گاني/انا وې

مگر ځینې نومونه بیا (یان) په وروستاري سره هم جمع کېږي. لکه:

مفرد	جمع
ملا	ملا یان

۲. هغه نومونه چې په (زور - ه) غږ پای مومي، د (ې) وروستاري په راوړلو سره په ډېر گړي اوږي. لکه:

مفرد	جمع
ونه	ونې
تخته	تختې
لبنته	لبنتي
کتابچه	کتابچې

۳. هغه نومونه چې په (زور کي - ه) غږ پای ته رسېدلي کلمې د (آن او ونه) په وروستارو سره جمع کېږي. لکه:

مفرد	جمع
لېوه	لېوان
تره	ترونه

زړه زړونه

۴. په اوږد (و - o) سره پای ته رسېدلي نومونه د (ګانې) وروستاړي په راوړلو سره په ډېرګړي اوږي. لکه:

مفرد	جمع
زانګو	زانګوګانې
بېزو	بېزوګانې
پیشو	پیشوګانې
ورشو	ورشوګانې

۵. په څرګند واو (و - u) پای ته رسېدلي نومونه د (ګان) په وروستاړي سره له مفرد حالت څخه جمع ته اوږي. لکه:

مفرد	جمع
تالو	تالوګان
بارڅو	بارڅوګان

۶. که کلمې په اوږده (ې) غږ پای ته رسېدولي نو، په (ګانې او انې) جمع کېږي. لکه

مفرد	جمع
ادې	ادې ګانې
خوانبې	خوانبیاڼې/خوانبې ګانې

۷. پرته له معنوي موثباتو (خور - لور او ...) نور په کانسونټ غږونو پای ته رسېدلي نومونه د (آن او ونه) په وروستاړو سره جمع کېږي. لکه:

مفرد	جمع
دېوال	دېوالونه
اوبن	اوبنان

۸. په (ی - ay) او (و - aw) دفتانګ غږونو پای ته رسېدلي نومونه د (ګانې) او (وې) وروستاړي په راوړلو سره ډېرګړی کېږي. لکه:

مفرد	جمع
خپلۍ	خپلۍ ګانې
کړکۍ	کړۍ ګانې
کتیو	کتیوې

۹. په په نرمه (ی) پای ته رسېدلي نومونه د څرګندې (ي) په وروستاړي سره جمع کېږي. لکه:

مفرد	جمع
سړۍ	سړي
منګۍ	منګي
لرګۍ	لرګي
ځلمۍ	ځلمي

دویم - کلمه جوړونکي وروستاړي

دا هغه وروستاړي دي، چې له کلمو سره د یو ځای کېدو په صورت کې نوې کلمې جوړوي. په پښتو ژبه کې د کلمه جوړونکو وروستاړو بېلګې ډېرې دي. دلته به یې یوازې له ځینو یادونه وشي.

الف - د نسبت وروستاړي: چې یو نوم، قام، ځای، زمان، جنس او نورو ته نسبت ورکوي او په لاتنډې ډول دي:

وال - لکه:

- پوهنوال

- څارنوال

- پکتیاوال

- لیکوال

- بانډه وال

خپل - لکه:

- کرو خپل

- بابکړ خپل

- سلیمان خپل

- اتمان خپل

- جبار خپل

زی - لکه:

- احمدزی

- اخکزی

- مندوزی

- محمدزی

نی - لکه:

- نننی

- اوسنی

- خندنی

- مازیگرنی

ین - لکه:

- خاورین

- پرتمین

- ورېنمین

ییز - لکه:

- چره ییز

- سیمه ییز

- گوله ییز

ب. د مکان او زمان وروستاړي: د مکان او زمان وروستاړي په مختلفو مواردو کې کارېږي، که زماني وروستاړی له داسې خپلواک مورفیم سره وکارول شي، چې وخت ترې څرگند شي زماني وروستاړی یې بولو. لکه:

- پرونی

- نننۍ

- سباني او داسې نور ...

ج. - تصغیري وروستاړی: چې د اسم په کوچنیتوب او وړوکوالي دلالت وکړي. البته دغه وړوکوالی د مینې، تمسخر او رښتوني وړوکوالي په خاطر وي. لکه:

- کتابگوټی

- کوچنوټی

- تورک

- غوټکی

په دې بېلگو کې د (گوټی، ټی، ک، کی) تصغیري وروستاړي دي.

د. - فعلي وروستاړي: چې د هغه په نښلولو سره فاعلي او مفعولي صفات جوړېږي. لکه:

گر. لکه:

- ختگر

- بزگر

- کرگر

- زرگر

ندوی - لکه:

- ساتندوی

- پوهندوی

- گتندوی

گپی - لکه:

- ژرنده گپی

- منخگپی

کنب - لکه:

- زیار کنب

- سرکنب

ونکی - لکه:

- وهونکی

- تلونکی

- ماتېدونکى

- غورځېدونکى

هـ- د صوت وروستاري: چې د يوه غږ (صوت) نمايندگي وکړي. لکه:

- تکهار

- غږها

- پشکى

په دې بېلگو کې (هار، ها او کى) صوتي وروستاري دي.

يادونه: زما دا ليکنه کوم بل چا د اصلاح په موخه نه ده لوستې
او انسان ته خپل عيب سم نه معلومېږي؛ نو که تاسو کومه
ستونزه، غلطې او نيمگړتيا وينئ پخپل لطف په لاندې
برېښنالیک په تماس کې شئ.

r.muqamzai@gmail.com

له وړاندې مننه!

اخځليکونه

۱. اکرام، بشری. (۲۰۱۸م)، ژبپوهنه. پېښور: پښتو اکيډمي، پېښور يونيورسټي.
۲. پېښوری، ش.ک. (۱۳۹۱ل)، د پښتو ګرامر (پخپله بڼه کې). دانش خپرندويه ټولنه.
۳. تږی، حبيب الله. (۱۳۸۹ل). نوې ژبپوهنه او ژبني مسایل. خپرندوی: د ختيزې سيمې ليکوالو او ژورنالستانو خپلواکه ټولنه.
۴. چمتو، محمد قسيم. (۱۳۹۸ل)، تشریحي ژبپوهنه. کابل: جهان دانش خپرندويه ټولنه.
۵. خولیزی، محمد عثمان. (۱۳۹۹ل)، عمومي ژبپوهنه. کابل: جهان دانش خپرندويه ټولنه.
۶. حسام، علاوالدين. (۱۳۹۸ل). وییپوهنه. جلال آباد: هاشمي خپرندويه ټولنه.
۷. خوېشکی، محمد صابر. (۱۳۹۷ل)، پښتو معاصر ګرامر. کابل: جهان دانش خپرندويه ټولنه.
۸. خوېشکی، محمد صابر. (۱۳۹۸ل)، پښتو غږپوهنه او وییپوهنه. جلال آباد: ختیځ خپرندويه ټولنه.
۹. رښتین، صدیق الله. (۱۳۷۲ل)، پښتو ګرامر (ژباړن – سید محی الدین هاشمي). پېښور: یونیورسټي بک ایجنسي.
۱۰. رښتین، صدیق الله. (۱۳۹۳ل)، ژبښودنه (پښتو ګرامر). جلال آباد: ګودر کتاب پلورنځی.
۱۱. زیار، مجاور احمد. (۱۳۸۴ل)، پښتو پښویه. دانش خپرندويه ټولنه.
۱۲. شاکر، نور احمد. (۱۳۵۰ل). ژبني څېړنې. د وږمې مجلې د لومړۍ او دویمې ګڼې په بدل چاپ شوی دی.
۱۳. غضنفر، اسدالله. (۱۳۹۷)، د نثر لیکلو هنر. جلال آباد: مومند خپرندويه ټولنه.
۱۴. غضنفر، اسدالله. (۱۳۹۸)، خراغ. جلال آباد: مومند خپرندويه ټولنه.
۱۵. غوربندی، میراجان. (۱۳۹۹ل)، تاریخي او مقایسوي ژبپوهنه (دویم چاپ). کابل: نویسا خپرندويه ټولنه.

۱۶. فهيم، سيلی. (۱۳۹۶ل). د ژبپوهنې بنسټونه (درسي لکچرونوټ). ننګرهار پوهنتون، ادبياتو پوهنځی.

۱۷. محبوب، محبوب شاه. (۱۳۹۸ل)، پښتو ژبډود. جلال آباد: مومند خپرندويه ټولنه.

۱۸. مرهون، محمود. (۱۳۹۴ل)، د ژبپوهنې بنسټونه. کابل: کائنات خپرنيز او د ژباړې مرکز.

۱۹. هاشمي، سيد محی الدين. (۱۳۸۳ل)، د پښتو ژبې لنډ ګرامر. خپرونکی: اريک د ګرځنده کتابتونونو اداره.

۲۰. همکار، محمد ابراهيم. (۱۳۹۸ل)، ليکوالي. جلال آباد: همکار خپرندويه ټولنه.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library